

LUXUS PRO VŠECHNY

Režim, ve kterém žijeme, se nazývá buržoazní demokracie. Co to přesně znamená? Není to zas tak složité vysvětlit s odkazem na dvě roviny tohoto pojmu.

Ekonomickou doktrínou takového režimu je kapitalismus. To znamená **ekonomické řízení společnosti postavené na sociální nerovnosti**. Ona nerovnost znamená, že úzká skupina privilegovaných osob vlastní kapitál, a zbytek společnosti nikoli. Kapitalistická pohádka říká, že pilnou prací se můžete z masy neprivilegovaných dostat do elitního klubu těch nejbohatších. Kapitalistická praxe naopak říká, že pilná a poctivá práce je jen pro tupou masu, která je dobrá akorát k tomu den za dnem rozmnožovat bohatství těch nahoře.

Politickou nadstavbou takového ekonomického zřízení pak je parlamentní (buržoazní) demokracie. Ta spočívá v tom, že s pomocí státu je udržován kapitalismus v chodu, lidem je jednou za čas dopřán **falešný pocit, že mohou o něčem rozhodovat, a to při tzv. volbách**. Zásadním pravidlem takových voleb je ale zachování sociální nerovnosti a kapitalistických vztahů, kdy jedni vlastní takřka vše a ostatní mohou akorát tak prodávat své ruce, mozky nebo těla. Úkolem státu v kapitalismu (stejně jako tomu bylo za minulého režimu, jenž se dá označit státním kapitalismem) je udržovat masu neprivilegovaných ve stavu otupělosti a víry ve stávající (neměnný) pořádek. Pro ekonomickou elitu, a potažmo i pro tu politickou, která zpravidla (ať záměrně či proto, že jinak ani nemůže) dělá té první jakýsi servis, je totiž velmi znepokojující, kdyby se neprivilegované masy přihlásily o svůj podíl na společenském bohatství.

Jedním z nástrojů, který byl v rámci kapitalistického režimu dozorovaného státem zaveden, je tzv. sociální smír. Což má být stav, kdy má kapitalistické hromadění zisků zajištěno hladký průběh a zároveň ti, kteří svou prací tyto zisky pro kapitalisty tvoří, mohou mít zajištěn alespoň nějakým způsobem důstojný život – tzn. minimálně, že nebudou žít v nejistotě a budou fungovat různé záchranné programy. Takový sociální smír pak společně kuchtí zástupci zaměstnavatelů, státu a vedení největších odborů.

Tolik trocha teorie a nyní do neradostné skutečnosti dnešních dnů. Zatímco ty nejvyšší ekonomické elity přepočítávají své zisky, masu neprivilegovaných akutně

čelí dost šílenému útoku na své peněženky. Jako by nestačily rostoucí ceny nájmu, nehledě na nemožnost většiny lidí pořídit si vlastní bydlení. (Ale co čekat, když byty nejsou v kapitalismu chápány jako prostředek pro uspokojení jedné ze základních lidských potřeb, nýbrž jako příležitost pro investice.) V současné době většina z nás čelí skokovému nárůstu cen energií. Asi si netřeba domýšlet, co to znamená ve společnosti, kde velká část domácností nevládne žádnými většími úsporami. Stejně tak se nekoná žádné plošné dorovnávání mezd, důchodů a různých příspěvků odpovídající inflaci, která se dotýká dalšího a dalšího zboží a služeb.

Jako anarchisté a anarchistky víme, že **volby nic nezmění**. Jak rádi opakujeme: Kdyby opravdu mohly něco zásadního změnit, dávno by je zakázali. Už to je jeden z důvodů, proč víme, že největší nesmysl je naslouchat různým politickým hochštaplerům, kteří sice mohou kritizovat politické a ekonomické elity, ale jejich cílem je získat vlastní podíl na moci, pokud mezi ony elity už sami dávno nepatří (jako to můžeme vidět u politiků à la Trump, Babiš nebo jejich nesmrtelný předchůdce Berlusconi). Pokud neodmítnou kapitalismus jako takový, stejně jako centralizaci moci, pak žádnou opravdovou změnu nepředstavují a jsou jen (často poněkud nahnědlejší) variací na stejné téma.

Pokud bychom se v nerevolučních časech měli ohlédnout po nějaké síle, která sice žádnou skutečnou změnu nepřináší, ale aspoň se snaží získat co nejvíce pro masu pracujících, pak musíme svůj zrak stočit směrem k odborům. Ty svolaly na **8. října do Prahy Demonstraci proti chudobě**. Jako anarchisté a anarchistky jsme se ji rozhodli podpořit. Můžeme doufat, že nepůjde jen o uvolnění ventilu našťvaných pracujících a agitku předsedy ČMKOS v rámci jeho kandidatury na prezidenta. Nejsme ale tak naivní, abychom chovali plané naděje, přece jen už po světě nějakou tu dobu chodíme.

Skutečná naděje přijde, až si pracující uvědomí jednak moc, kterou mají, skutečnost, že nejsou bezbranní, a potom to, že když budou chtít, nikdo už si nebude za jejich námahu kupovat zámky a haciendy v zahraničí, zatímco oni zoufale čučí na dno peněženky. A proto voláme: **Společenské bohatství patří všem! Luxus pro všechny!**